

ALGUNES FRASES E IDEES ARREPLEGADES A L'ENCONTRE DE SOFÍAS (Santiago de Compostela-2007)

Pilar Tormo

No és un resum, tampoc una transcripció literal d'unes intervencions, no organitza categories d'idees d'un entramat discursiu....., aleshores açò que us presente, què és?. Frases que al fil de les intervencions jo he anat reconstruint i que m'obrin nous significats. Em tranquil·litza pensar que després eixirà un llibre de veritat que siga fidel a les veus que allí s'expressaren . No són frases anònimes, sense autores, el que passa és que no recorde fil per randa, ni la intervenció ni sé ben bé en boca de qui estaven aquestes paraules, d'algunes sí recorde l'autoria, però no sé). Així que ací va.

- Veure més enllà del que fa l'altre.
  - Entendre l'amor que no destrueix, sinó que desordena els pensaments ja fets, ja fixes.
  - Traure el llenguatge original de l'educació com un acte d'amor i no acadèmic. Educar i pensar per amor al món.
  - Fer-ho visible per a que siga polític.
  - Capacitat d'escolta, de receptibilitat. Què ens agrada, que no, què genera en mi.
-
- ❖ Amor de sí, amor del món, amor de l'altre.
  - ❖ Sense amor al món, l'amor de sí és narcisista.
  - ❖ Sense amor de sí, amor al món, no es sap ben bé que és i on es pot dur.
  - ❖ Amor de sí i amor al món com una relació que fa política.
  - ❖ Equilibri entre amor a sí i amor al món. La singularitat de cada moment. Hi ha moments on puc desbordar els límits en l'amor al món i d'altres vegades és més important l'amor a sí perquè sent que no puc perdre la vida.
  - ❖ Podem sentir goig en el sofriment, magnificant l'horror del que passa. Desventura i Bellesa poden enquistar una relació tancada en sí mateix, en el propi dolor sense transcendència.
  - ❖ Que la realitat ens toque
  - ❖ Entre mi i una altra dona, el món. Sino, potser la idealització de les relacions. Sobretot quan es donen moments de dificultat i sofriment, aleshores si deixem fora la realitat hi ha el risc de quedar-nos dins d'una fantasia que consola, però que no crea. Quan en la relació amb altra dona deixin fora al món, pot dur a un

camí d'afirmació identitària, però no de creació de simbòlic, de transcendir al món.

- ❖ Potser la pràctica és un lloc de consolació i deixa així de ser política o bé és de refugi i no de llançament al món.
  - ❖ Ens cal pràctiques de posar en el món, de portar món al món.
  - ❖ L'ombra de la mare:
    - Fer i després no queda energia per a fer i posar en el món el seu saber i la seua experiència
    - La fantasia de la perfecció “ si ho porte fora , al món, aquest ho podrà corrompdr. Idea obsoleta de perfecció.
    - Idea d'autosuficiència. No necessitar el món perquè aquest és estrany al que ella a creat.
-
- Estar sempre disponible, persistir en l' abraç
  - Canviar la mirada, la permanència, l'acompanyar, l'estar al costat de..., en tot això hi ha alguna cosa que es maneja en mi.
  - Fer polític el simbòlic de l'amor i no la força.
  - Necessitat i desig com a fases diferents
  - Desapegar-se per a transcendir , per anar més enllà.
  - Eixir de la fantasia del voler canviar-ho tot , per mirar allò que hi puc canviar, amb el meu estar ahí.
  - No puc canviar el món, allò que puc canviar-hi és la meua relació amb el món.
  - El que dóna sentit nou és partir del desig en el món i no del deure, del voluntarisme.
  - La mediació d'una relació d'autoritat posa mesura al desig.
  - L'amor dóna sentit a d'allò que està buit de significat i per això no funciona
  - En moments i situacions on tot l'ocupa el dolor, situar en el seu lloc la necessitat de que no desaparega “deu” d'allí, com una possibilitat de fer créixer en situacions adverses pràctiques amoroses que sostenen la vida.
  - Posar tot el nostre ser en allò que estem fent.
  - Fer les paus amb mi mateix: “SOSIEGO”
  - ACOLLIR: No veure en negatiu, com a debilitat. Veure que hi ha de malament en això, acollir-lo, unes vegades per tal de valorar-lo, altres per a enfadar-me, altres per afirmar-lo. Aprendre a no estar en lluita amb mi mateix
  - Pensar és elaborar alguna cosa nova, sino no és pensar. I és això el que significa de tall en el simbòlic, en la creació.
  - Es pot anar més enllà de la realitat que ens és donada i aleshores fem món.

- Escriure ordena el pensament. Quan la paraula és el discurs d'allò que ja està dit es torna buida.
- És un acte de llibertat saber deixar una cosa quan no li veig sortida, ni possibilitats, deixar-la caure per a obrir altres espais.
- Arreplegar-me per a després bolcar-me (Maria Zambrano)